
Mirko Pretnar: Sveta Trojica

Llora, llora urutaú,
En las ramas del yatay,
Ya no existe el Paraguay
Donde nací como tú...
Llora, llora urutaú,

Jokaj, jokaj, urutaú,
Po vejevju jataja,
Sedaj ni več Paraguaya,
najinega domu...
Jokaj, jokaj, urutaú.¹

Spanov rojak Emilio Ortiz Grognet omenja v noveli Susana tega barda, govoreč o svoji romantični junakinji: «Z občudovanjem in oboževanjem je negovala trojico avtorjev, ki jih je njen ženski kriterij povzdignil nad vse druge, ne oziraje se na slovstvene struje in mode; Alfons Daudet, Rostand, Guido y Spano, ti so kneževali v svetlem templju njene izbrane rahločnosti...»

(Dalje prihodnjič.)

Mirko Pretnar / Sveta Trojica

I.

Kotlina kakor božja dlan:
v njej polja, logi, cerkev, hiše,
drevesa, njiva, grič, ravan,
(o mrki romar v meni spi še).

Ljudje hite z domov po potu
na delo v gozd, s kosó na sečo,
ženjice s srpi (a ob plotu
stoji nekdo in čaka srečo).

Iz oken zgornic, kjer dekleta
cvetó, dehti nad durmi nagelj,
da prišlec vsak pod njim se skloni.

Nad robom sokol slap preleta.
Sam sem med drevjem miren, miren.
Zašlo še solnce za goró ni...

II.

Je cerkev tiha, ves zelen je grič,
samota diha, v njej še zadnji ptič
poléta plašen od neba do zemlje,
v dolini mesto, kakor da že dremlje.

V tišino le oddaljen zvon udarja.
Vstopili trudni smo; izpred oltarja
svetost planila je, kot svetel val
nas pregrnila je... Čas je obstal.

Stanko Majcen: Iz knjige «Zemlja»

Zigran sem v prižnico se vzpel visoko,
naslonil roke predse in globoko
sem se zazrl v pólmrak in ljudi.

Nekdó za mano zastor je odgrnil
— morda le veter — jaz sem se obrnil
in pustil Njega, da nam govori.

III.

Je ozka brv čez potók,
na levi mlin stoji samotni,
za njim je temen gozd, dremoten;
za njim še: svet prostran, širok.

Na desni travnik do vasi,
na njem drevesa, veter v vejah,
ščeбет iz gnezd v grmovju, v mejah;
med polji križ s cvetlicami.

A tam, a tam je bela cesta,
nad njo oblak se dviga prašen,
a v njem ljudje-popotniki.

So gore jez? O, šumna mesta
buče za njimi kòt spev strašen...
Pod solncem jata vran leti.

Stanko Majcen / Iz knjige «Zemlja»

Potuje	Slep
obličij dvoje	pleše soj,
po mokrih kolotéčinah:	kot derviš odskakujoč od mlak,
lunino	milo gori
in tvoje.	plamen tvoj,
Dim, korak v praznih séčinah.	srce ga nosi v cvet in mrak.

Na zavinku
ostró gasnočem,
vsak k sebi gresta, mesec in ti:
on po svetu,
gluho bleščočem,
po bridkem, vročem polju ti.